

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA LUI ZAHEU VAMEȘUL

Tămăduire sufletească și mântuire

DUMINICA A 32-A DUPĂ RUSALII (a lui Zaheu)

SF. CUV. MAXIM MĂRTURISITORUL;
SF. MC. AGNIA DIN ROMA;
SF. MC. NEOFIT

Astăzi ne aflăm în Duminica a 23-a după Rusalii, zi în care pericopa evanghelică de la Luca, capitolul 19 ne aduce în cetatea Ierihon, unde am văzut cum Mântuitorul Hristos a tămăduit sufletul cel iubitor de avuții al lui Zaheu, vameșul.

Vameș de meserie era Zaheu, ba chiar mai-marele vameșilor din Ierihon, unul dintre colaboratorii stăpânirii romane în această cetate. Prin aceasta înțelegem că era un om datat la abuzuri și furtişaguri, de aceea era foarte detestat în cetatea lui, atât pentru că era în slujba cotropitorilor romani-păgâni cât și pentru faptul că era necinstit, sau mai concret spus era hoț.

Auzind că Mântuitorul trece prin Ierihon, se urcă într-un sicomor să-L vadă pe Cel despre care auzise atâtea lucruri minunate, fără să își dea seama că următorul fapt minunat se va întâmpla chiar cu el și casa lui. Mântuitorul a exclamat către el: „Zaheu, coboară-te, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta”. S-a minunat Zaheu și L-a primit pe El în casa sa cum se cuvine. Iar comportamentul lui a surprins pe toată lumea. A avut loc o mărturisire publică în fața Mântuitorului și a conaționalilor săi care îl urau nespun - însă Mântuitorul îl iubea - și astfel a avut loc schimbarea vieții sale: „Doamne, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Și iată, jumătate din averea mea o dau săracilor” (Luca 19, 8). Astfel, prin aceste cuvinte, Zaheu recunoaște cât de necinstit și-a agonisit averea, se recunoaște în auzul tuturor ca unul care a făcut nedreptăți, manifestă căință, dorință de îndreptare, ba chiar

singur își ia canon de pocăință și trece la faptele pocăinței.

Prin-o singură frază rostită în fața Mântuitorului, Zaheu parcurge toate cele trei etape ale pocăinței: conștientizarea stării de păcătoșenie, începutul bun și lucrarea pocăinței. Da, a pus început bun în fața Mântuitorului Hristos, renunțând la o parte din avere, dar Tradiția consemnează faptul că a renunțat la întreaga avere, devenind unul dintre ucenicii Mântuitorului Hristos, mergând în diferite călătorii misionare alături de Sfântul Apostol Petru, fiind hirotonit de acesta episcop în Cezareea Palestinei, în locul sutașului Corneliu. Deci, în Ierihon, alături de Mântuitorul și conaționalii săi, Zaheu vameșul și-a schimbat și viața, și calitatea sa, din vameș în apostol.

Gestul lui Zaheu descoperă dorința de întoarcere către Dumnezeu a unui suflet

chinuit, a unui neîmplinit, a unui suflet zbuciumat și aflat permanent în căutarea mulțumirii și a fericirii, pe un drum greșit în care considera că mulțimea bogățiilor materiale îi și ferecește. Astăzi, vameșul Zaheu s-a trezit din această amăgire, mai ales pentru faptul că mântuirea și izbăvirea sa era de față: Hristos, izvorul tămăduirilor și al mântuirii. A rămas impresionat Mântuitorul de o asemenea mărturisire și dorință de mântuire, adăugând pe dată: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și el este fiul lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut” (Luca 19, 10).

Mare parte a semenilor noștri trăiesc aidoma lui Zaheu drama înstrăinării de Dumnezeu datorită lipsei dorinței de a se întâlni cu El. În casa lui Zaheu, Dumnezeu și omul se împacă prin bunătatea și iubirea

lui Dumnezeu și prin pocăință sinceră și dorința de îndreptare a omului. Casa lui Zaheu preînchipuie Biserica lui Dumnezeu, care așteaptă pe toți oamenii

doritori de tămăduiri și mântuire. Astfel, Zaheu vameșul a devenit fiul lui Avraam care își onorează chemarea sfântă la mântuire prin pocăință și schimbarea

vieții. El rămâne peste milenii modelul omului care se întoarce la Dumnezeu. Se cuvine ca și noi să îl urmăm. ✕

Pr. Adrian Chiriță

SFÂNTA XENIA DIN PETERSBURG, „CEA SMERITĂ ȘI NEBUNĂ PENTRU HRISTOS”

Dintre sfinții tămăduitori ai lunii ianuarie un loc aparte îl deține Sfânta Xenia (24 ianuarie), cea care a trăit în secolul al XVII-lea ca o „nebună pentru Hristos”. Dumnezeu o însoțea peste tot și prin ea săvârșea numeroase minuni. Când sfânta intra într-un magazin, câștigul zilei creștea, când săruta un copil bolnav, acesta se însănătoșea. În prezent, Sfânta Xenia este îndrăgită de numeroși credincioși pentru grabnicul ei ajutor în rezolvarea multor probleme actuale ale oamenilor și în vindecarea suferințelor trupești.

Sfânta Xenia s-a remarcat prin modestie, sărăcie, renunțarea la bunurile lumești și o înflăcărată urmărire a lui Hristos, dar și prin înaintea vedere și prin ajutorarea celor sărmani și păcătoși în timpul vieții și prin minunile pe care le-a făcut după moarte. Considerată protectoare a familiei, este adesea invocată pentru ajutor în întemeierea unei familii sau pentru orice ajutor în legătură cu familia, dar și pentru obținerea unei case sau loc de muncă, în caz de incendii sau copii pierduți.

Este patroana spirituală a orașului Sankt Petersburg. O capelă a fost ridicată în cimitirul Smolensk din St. Petersburg pe locul unde se află înmormântat trupul ei. Mai multe biserici în Rusia și în lume au primit hramul sfintei Xenia.

S-a născut probabil prin anul 1731. Despre părinții ei nu se știe nimic dar, pentru că s-a căsătorit cu un colonel, se presupune că a făcut parte dintr-o familie de nobili sau de funcționari, primind o educație aleasă.

Momentul dramatic care îi schimbă destinul este moartea soțului, cu care era căsătorită de numai 4 ani. În anul 1755, în Petersburg izbucnește o epidemie de tifos exantematic. Xenia este atât de afectată de moartea soțului încât a doua zi este găsită tot lipită de trupul soțului răposat, dar îmbătrânită și încărunită. Își petrece soțul la groapă îmbrăcată în hainele militare ale acestuia, imitându-i mersul în urma sicriului. Andrei Teodorovici nu a murit, le spunea ea celor din jurul ei. Xenia Grigorievna a murit. La cimitir Xenia le cere celor prezenți să se roage pentru liniștea sufletului „roabei lui Dumnezeu, Xenia”.

Din acest moment, Xenia se prezintă tuturor cu numele soțului ei, Andrei Teodorovici, și imediat ce se întoarce de la cimitir o roagă pe administratoarea casei și averii să împartă totul săracilor și să doneze banii bisericii. Rudele o declară nebună și încearcă să oprească împărțirea averii. Refuză pensia ce trebuia să o primească ca văduvă și doar cu mantaua de militar a soțului pleacă în lume și începe să ducă

viața unui ascet desăvârșit, trăind din pomeni și devenind Nebună după Hristos.

Opt ani se pare că a fost în pelerinaj pe la mănăstiri și stareți vestiți. Când în 29 ianuarie 1757 a fost interzis vagabondajul săracilor și schilozilor pe străzile Petersburgului, urmărită fiind, s-a descoperit că sfânta mergea noaptea pe câmp, unde cădea în genunchi și se ruga până la răsăritul soarelui. Iar în cei 45 de ani de pribegie, fericita Xenia a trăit neavând absolut nici o posesie, nici o cameră, nici îmbrăcăminte caldă, îndurând gerurile rusești și ploile torențiale ale toamnei, neștiind ce va mânca a doua zi.

Văzătoare cu duhul

Rugăciunea, ascetismul, iubirea față de Dumnezeu și aproape și mila lui Dumnezeu au făcut ca fericita Xenia să primească darul clarviziunii. Cea mai cunoscută prezicere a fericitei Xenia este cea a morții Împărătesei Elisabeta Petrovna. Elisabeta Petrovna (1709–1761), care domnea din 1742, anul încoronării sale, deși avea numai 53 de ani, era bolnavă de câțiva ani și moare pe 25 decembrie 1761. Încă de pe 24 decembrie 1761, Xenia alege pe străzile Petersburgului strigând: „Coaceți colaci, coaceți colaci! În curând toată Rusia va coace colaci!”. Vestea morții Împărătesei a șocat pe toată lumea deoarece boala fusese ascunsă. Locuitorii Petersburgului au înțeles atunci și cuvintele fericitei Xenia, care anunțase cu o zi mai devreme evenimentul.

Binecuvântările și rugăciunile pentru cei mulți

Fericita Xenia a câștigat iubirea oamenilor, care o considerau „omul lui Dumnezeu”. De aceea o invitau tot mai des negustorii, burghezii și funcționarii în casele lor, pentru că știau că dacă fericita Xenia își intră în casă, în acea familie se instalează pacea și bucuria. Mamele își aduceau copiii spre a-i binecuvânta, mai ales dacă erau bolnavi, iar vizitii o rugau să urce în caleașca lor și să meargă măcar câțiva metri, pentru că trăsura în care urca sfânta se întorcea întotdeauna acasă cu un mare câștig. I se ofereau sfintei adesea

sume foarte mari pentru rugăciunile ei atât de puternice, dar fericita nu lua niciodată mai mult de o copeică sau două. Cu banii primiți, strânși copeică cu copeică, Xenia ajuta mai multe sute de familii sărace. Una din ultimele fapte remarcabile ale fericitei este ajutorul dat pentru construirea bisericii din cimitirul Smolensk: în secret căra în fiecare noapte în poala sa cărămizi, pe care muncitorii le găseau dimineața.

Sfârșitul Sfintei Xenia

Vestea sfârșitului Xeniei (anul 1806) a întristat orașul și oameni de toate vârstele au mers la slujba de înmormântare și apoi la mormântul din cimitirul Smolensk. S-a instituit post în acea zi. Au venit săracii și infirmii ajutați de Xenia, negustorii și băcanii, mamele copiilor binecuvântați și vindecați și multe alte femei care o însoțeau în timpul vieții și care se bucurau de atenția ei. Zvonul despre protectoarea sărmanilor s-a răspândit repede dincolo de granițele capitalei, în popor.

Credincioșii vin și azi să-i ceară ajutorul la mormântul său din Cimitirul Smolensk, de unde iau pământ sau ulei de la candelă. Cu multă nădejde, mii și mii de credincioși veneau să se roage și în timpul comuniștilor, chiar dacă autoritățile dăduseră ordin de închidere a capelei sfintei.

Sfânta Xenia este recunoscută ca grabnică ajutoare pentru găsirea unui loc de muncă și pentru întemeierea unei familii.

O părticică din moaștele sale se află și la Biserica Rusă din București. ✕

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

Unirea Principatelor a fost un act deopotrivă intern și internațional, ea realizându-se prin voința românilor, recunoscută treptat de marile puteri. Voința românilor nu se potrivea întru totul cu voința marilor puteri, pe de o parte, iar pe de alta, nici interesele și planurile marilor puteri nu erau concordante.

Contra unirii erau în mod clar Turcia și Austria, Anglia a fost oscilantă (dar nu s-a opus vehement), iar Franța, Prusia, Sardinia și Rusia au sprijinit, din motive diferite, actul. Soluțiile de unire puteau să fie variate. Conferința de la Paris din 1858, după ce a luat act de hotărârile entuziaste de unire ale adunărilor ad-hoc, a decis o unire parțială, cu doi domni, două capitale, două adunări, două guverne etc. Or, o asemenea „uniune” nu însemna deloc unirea dorită de români și exprimată democratic (la nivelul democrației de atunci) în 1857. Aici a intervenit „actul energic al națiunii române” - cum a spus Mihail Kogălniceanu - exprimat prin elita conducătoare a generației de la 1848. Atunci, liderii mișcării unioniste au lăsat deoparte orice neînțelegere și ranchiună, punând pe prim plan interesul național. Colonelul Alexandru Ioan Cuza era un „om nou”, fără spiță domnească, ales tocmai pentru că el putea să împace spiritele divizate între candidații de sânge princiar.

Dubla alegere a lui Cuza a fost făcută în pofida dorinței marilor puteri și le-a pus pe acestea în fața faptului împlinit. Noul principe a avut de îndeplinit trei obiective principale de-a lungul domniei: recunoașterea internațională a dublei sale alegeri, desăvârșirea unirii și modernizarea țării prin marile reforme. Primul a fost îndeplinit, cu mult tact și printr-o diplomatie de nivel european, cu sprijinul Franței, chiar în 1859. Al doilea, cu multe piedici interne și externe, între anii 1859 și 1863, a constat în unificarea rapidă a principalelor instituții ale statului: armată, administrație, biserică, justiție, guvern, parlament. Al treilea - cel mai dificil - a însemnat aplicarea, între 1863 și 1865, a

altor puncte din programul Revoluției de la 1848 pentru structurarea României după modelul democrațiilor occidentale.

Această unire nu a fost „unirea mică”. Nu este corect să ierarhizăm asemenea evenimente capitale pentru existența românilor. Iar dacă zicem „unirea cea mare”, nu înseamnă că unirile celelalte au fost mici. Fără 1859 nu se poate imagina nici 1918. Unirea din 1918 a fost numită „mare” nu fiindcă cea de la 1859 ar fi fost „mică”, ci pentru că a fost pasul final, pasul încununării unui proces, pasul prin care - ca printr-o minune, spuneau unii - s-au unit cu Vechiul Regat nu state românești, ci provincii românești ocupate de străini. ❖

Vindecările Sfintei Xenia din Sankt Petersburg

„Vă scriu pentru a vă relata despre ajutorul miraculos dat mie de către Sfânta Fericită Xenia. Sper că Fericita Xenia mă va ierta că fac aceasta cu oarecare întârziere.

Am 31 de ani, dintre care 8 i-am petrecut fiind mai mult bolnavă. M-am îmbolnăvit imediat după căsătoria civilă. Diagnosticul - scleroză în plăci. Nu-mi puteam folosi picioarele și nu puteam merge nicăieri fără un ajutor susținut. Sunt inclusă în a II-a categorie de invaliditate. Acum doi ani și jumătate m-am cununat religios cu soțul meu (am început să merg la biserică abia după ce m-am îmbolnăvit). După două săptămâni de la cununie mi-a apărut în somn Fericita Xenia, sub înfățișarea unei femei simple. Fericita Xenia m-a uns cu ulei. Abia atunci mi-am amintit că aveam în casă ulei din candela de la mormântul Fericitei Xenia. Am început să mă ung în mod regulat cu acest ulei. Pe atunci așteptam un copil, dar medicii mi-au interzis categoric nașterea, pentru

că ar fi fost periculos, căci nu mi-aș mai fi putut mișca deloc picioarele. Dar am hotărât cu fermitate să nasc și am promis că, dacă voi naște o fetiță, o voi boteza cu numele de Xenia.

În institutul în care am fost consultată medicii nu și-au asumat nici o responsabilitate, pentru că niciodată nu se confruntaseră cu o asemenea situație, niciodată vreo femeie care a suferit de boala mea nu a născut natural.

Cu aproximativ o lună înaintea nașterii, am simțit că bebelușul era așezat de-a curmezișul (în această situație ar fi fost necesară, în mod obligatoriu, cezariana). Dar după ce am citit acatistul Fericitei Xenia, copilul s-a întors în poziția normală. Aceasta s-a întâmplat de mai multe ori până la naștere.

În ianuarie 1997 mi s-a născut o fetiță, pe care am numit-o Xenia și o alintăm Xenicika. Nașterea a decurs în condiții bune. În curând va împlini un an și zece luni. Când avea două luni, am

botezat-o și o împărtășim în mod regulat. Situația sănătății mele, practic, nu s-a schimbat.

Minuat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, a Lui este slava, în veci! Amin!” (Natalia E., Sankt-Petersburg, 5 decembrie 1998)

❖ „O minune făcută prin rugăciunile Fericitei Xenia a avut loc în anul 1959 la biserica cimitirului Icoanei Maicii Domnului din Smolensk. Martorii acestei minuni, care va fi prezentată în continuare, au fost în număr de aproape o sută de persoane. Întâmplarea aceasta a fost relatată de către o cunoaștință personală a părintelui Serghei Jeludkov.

Mama unei fete de 15 ani, care nu putea umbla pentru că în copilărie fusese bolnavă de poliomielită și paralizase, se adresă părintelui Serghei să facă o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia. Mama a dus-o pe fetiță cu un cărucior special, pentru că fetița nu-și putea folosi deloc picioarele, în căruciorul acesta mama și-a adus fetița

la biserica cimitirului.

Se pare că asta s-a întâmplat într-o zi de Duminică, după Liturghie, pentru că în biserică era multă lume. Preotul a făcut o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia, iar după aceasta, multe persoane prezente, printre care și mama

cu fetița sa în cărucior, începură să iasă din biserică în curte.

Deodată, fetița spuse: „Vreau să mă ridic și să merg!” și sub ochii oamenilor care se aflau în jurul ei, s-a ridicat, a ieșit din cărucior, a făcut câțiva pași, apoi s-a așezat. S-a ridicat, apoi a

început din nou să meargă singură, iar cei care ieșeau din biserică erau martori la minunea care se făcea sub ochii lor.

Din momentul acela, fata începu să meargă normal.” (Sfânta Xenia cea smerită și nebună pentru Hristos/ doxologia.ro) ❖

SFÂNTUL IERARH IOSIF CEL MILOSTIV, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Mitropolitul Iosif Naniescu, numit acum Sfântul Iosif cel Milostiv, s-a născut în Basarabia, ca fiu al preotului Anania Mihalache și al soției sale, Teodosia, din satul Răzălăi, ținutul Soroca, la 15 iulie 1818, primind la botez numele Ioan.

Fiind hirotont episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, în anul 1873 fost ales episcop al Argeșului, iar peste doi ani, mitropolit al Moldovei, împlinindu-și cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierască. Împlinindu-și făgăduința către fostul mitropolit Veniamin Costachi, făcută în vedenie pe când mergea către Iași ca nou ales mitropolit, Iosif a încheiat zidirea Catedralei mitropolitane în anul 1886, începută de marele Veniamin, la începerea căreia, în anul 1826, prin pronie dumnezeiască, a și fost de față pe când era copil la Iași.

Seminarul lui Veniamin de la Socola l-a mutat chiar în palatul domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin, iar bisericile Sf. Nicolae Domnesc și Sf. Trei Ierarhi le-a înnoit. Moaștele Cuv. Parascheva le-a mutat de la Măn. Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, după ce văzuse racla veche cuprinsă de flăcări și sfintele moaște rămânând nearse, prin dumnezeiască minune.

Cele mai alese fapte bune ale mitropolitului Iosif erau însă acestea două: sfințenia vieții și milostenia. El se ruga și citea mult, mânca puțin și era foarte cumpătat, își drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte. Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea totdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi.

La un an după ce a ajuns mitropolit, în 1876, a luat ființă Crucea Roșie, în care s-a înscris și pe care a susținut-o în

proiectele derulate. A făcut colecte pentru ostașii români plecați pe front, mănăstirile trimiteau articole de îmbrăcăminte și alimente pe front, dar erau îndemnate, totodată, de către mitropolit să ajute familiile rămase acasă fără bărbați. Au luat ființă atunci la nivel național și în Moldova, la Măn. Neamț, acele case pentru răniți.

În fiecare duminică dădea bani la săraci, după mărturiile parvenite până în vremea noastră, se adunau și câte 100-200 de săraci și le împărțea salariul său pe o lună de zile, iar dacă rămânea fără bani, ruga pe iconomul mitropoliei să-l împrumute, ca nimeni să nu plece nemângâiat. Avea grijă de elevii și studenții săraci, îi primea la masă, bucatăria lui devenind un fel de cantină pentru aceștia; îi ajuta cu bani pentru haine, burse.

Era, de asemenea, un vorbitor priceput și duhovnic înțelept, căutat de multă lume pentru blândețea și cuvintele lui. Cunoștea bine Sfânta Scriptură, din care mărturisea că învață toate, și era desăvârșit părinte duhovnicesc. Pe lângă celelalte daruri, mitropolitul avea și darul smereniei și al ascultării desăvârșite, că toate le primea ca de la Dumnezeu.

S-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Sfânt și Milostiv. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinților, statornicind ca zi de pomenire a sa 26 ianuarie, când a trecut la cele veșnice. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 IANUARIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24.01	07 ³⁰ -10 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Tedeum Sfântul Maslu
Vineri 26.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 27.01	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 28.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 14-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat) Utrenia, Sfânta Liturghie

Rămânând de mic orfan de tată, iar mama sa făcându-se monahie, la vârsta de 10 ani a fost luat de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, care l-a adus în obștea Măn. Frumoasa, din Basarabia, apoi la Măn. Sf. Spiridon din Iași, unde se afla și un vestit spital. Acolo tânărul Ioan a învățat ascultarea, smerenia, precum și slujirea lui Dumnezeu și a semenilor aflați în suferință. După o vreme, cei doi au mers la Măn. Sf. Samuil din Focșani, unde de asemenea funcționa un spital. Pentru că a rămas orfan de mic, a petrecut mult timp în mănăstiri, a slujit în anii copilăriei și ai tinereții la spital, pe lângă bolnavi, pe lângă bătrâni, a văzut și viața în suferință și a lucrat ca tălmăduitor fără de arginți.

Plecând apoi la Buzău, a îmbrăcat sfântul și îngerescul chip, primind, de la marele episcop Chesarie al Buzăului, numele de Iosif. Același Chesarie l-a hirotont diacon și l-a îndrumat la învățătura de carte, pe care a deprins-o la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia Sf. Sava din București, având dascăli vestiți, precum profesorul Ioanid, de la care a învățat limba greacă, și părintele Macarie ieromonahul, cunoscutul dascăl de psaltichie românească, de la care a deprins meșteșugul cântării bisericești curate.